

а) Въ Македония навсѣкъдѣ не употрѣбаватъ гласовѣтъ *ичь* въ онѣвъ думи, дѣто ги има и въ сѣрбски езикъ, а употрѣбаватъ гласовѣтъ *ит* (щ), както и Българитѣ въ Княжеството. Гончевичъ е могълъ да се увѣри въ това, когато е пжтувалъ изъ юго-западната и севѣро-источната Македония.

б) Даже и оние македонци, които употрѣбаватъ *ичь* въ думи, съотвѣтствено на сѣрбскитѣ, не ги употрѣбаватъ винаги, т. е. въ всѣка дума, въ която и Сѣрбитѣ. Македонцитѣ не говорятъ: „извешѣ, свешѣ, милошѣ и пр.“, както Сѣрбитѣ.

Слѣдователно казаното Гончевичево утвърждение въ всичката си цѣлость не е вѣрно, па и да бѣше вѣрно, колко нищожно доказателство би било то.

Съ приведенитѣ 5 точки Гончевичъ се напъвалъ да докаже сродството на македонското наречие съ сѣрбския езикъ споредъ употрѣблението на изброенитѣ гласове. До колко сж вѣрни неговитѣ излагания и утвърждения, читателтъ е могълъ да се увѣри отъ нашитѣ пояснения. А и да бѣхж въ всичко вѣрни, та какво отъ това? Могло ли би само на такъво основание да се каже, че македонското наречие е сѣрбско, а не българско? Не! И Русситѣ и Чехитѣ иматъ въ езика си гласове еднакви съ сѣрбскитѣ, но за туй езика имъ не е сѣрбски. И Българитѣ въ Княжеството иматъ много гласове еднакви съ сѣрбскитѣ, но при все това тѣ не сж Сѣрби.

Да разгледаме сега останхлитѣ точки на Гончевича, въ които се говори за формитѣ на глаголитѣ, мѣстоименията, прилагателнитѣ и съществителни имена. Тѣ сж дѣйствително най важни. Тѣ могатъ да покажхтъ близостта на македонското наречие до сѣрбския или до българския езикъ.